Æve.

av Julian Karenga.

Tredje utkast. 2. mai 2024. Oslo.

Dette stykket er skrevet på dialekt, men dramatikeren legger ingen føringer for hvordan stykket fremføres – så fremt rytmen i språket ivaretas.

Det foreligger ingen betydelige føringer om kjønn hos karakterene.
Utover *Den unge pappaen* – hvor farsrollen innehar sentrale konnotasjoner for stykket - så foreslås det a-endinger som tillegg til navnene *Mikael* og *Daniel,* om dette skulle være ønskelig.

Merknader:

Bindestrek- som avslutter en replikk indikerer at karakteren blir avbrutt

Karakternavn uten tilhørende replikk indikerer aktiv stillhet

Ellipse ... indikerer avsporing av en tankerekke

Æ, *Mikael*

Daniel

Birte

Du, *Maien*

Den, *den unge pappaen, storebrorn, det voldelige barnet*

Constance

Mathea

I FORKANT AV DET FØRSTE KASTET

Birte:

kommer han snart?

Daniel:

ja han sku bare lægge ungen først.

Du:

sykt at han e blidd pappa, det ekke helt gådd opp for mæ egentlig.

Daniel:

han e den eneste pappaen no i nabolage.

(Det blir stille.)

Du:

han har nættopp fådd unge, vært pappa i to daga.

Daniel:

også?

Æ:

prøv å være pappa i tjue år.

Du:

ja.

Daniel:

han e jo dritung.

Birte:

e han sytten?

Daniel:

atten. Han kommer til å være en dritgo pappa.

Du:

jada.

Æ:

kor længe til han e hær?

Daniel:

fem minutta sa han.

Du:

kordan da?

Æ:

næi æ bare

Du:

du skakke gå inn no.

Æ:

æ tænkte egentli det.

Du:

koffer det?

Æ:

ho Mamma, æ må sjække kordan det går.

Du:

næi det må du ikke.

Birte:

ho klare sæ jo, ho e jo voksen.

Æ:

ja men æ burde spørre ho om det går bra,

se ætter om ho træng nokka.

Daniel:

æ visste ikke at du va pleiern hennes.

Æ:

æ må ta vare på ho.

Du:

næi det må du ikke – ho skal ta vare på dæ.

Æ:

dåkker skjønne ikke.

Daniel:

gå inn til morra di da.

Æ:

ikke vær sånn

Daniel:

da får du ikke møtt brodern

Æ:

det handle ikke om det.

Daniel:

næi men det æ sir, gå inn til morra di, det e helt fette greit.

Du:

okay ...

Daniel:

ka?

Ho:

(til Æ) æ trur han bare blir lei sæ fordi det e første gang brorn kan henge me oss.

Daniel:

åja. E det *derfor? ...*

Du:

no oppføre du dæ bare teit.

Daniel:

næi vi hadde en avtale for faen.

Æ:

ja æ vet.

Daniel:

du e aldri mé længer, vet du det? bare sitt dær oppi å synes synd på dæ sjøl og mordi – dåkker ekke de eneste som har det kjipt

Birte:

det dær blir litt urettferdig.

Du:

ja, det blir det.

Daniel:

koffer da! som om du e no spesiell også – du e ikke det.

Birte:

kor kommer det hær ifra.

Daniel:

Så mora di trænge hjælp, men du *deppe* liksom konstant på grunn av det ... ska vi alle syns synd i dæ hele fuckings tida

Du:

jeez.

Daniel:

Ta dæ sammen

Birte:

æ trur dåkker får snakke om det hær på egenhånd en anna gang-

Daniel:

næi, no får du si nokka.

Kom igjæn *si* nokka,

ikke bare stå dær og la

jenten snakke for dæ.

Æ:

æ kanke forvente at dåkker skal forstå.

(Æ begynne å gå.)

Daniel:

herrefette gud.

Birte:

la han bare gå.

Du:

det hær blir jo bare teit.

Mikael!

Vi bryr oss jo om dæ.

Æ:

ja dåkker e veldig gode vænna.

Du:

åja du svare mæ? *Mæ* svare du, men ikke han.

Æ:

dåkker går rundt og late som at dåkker vet alt sammen, samtidig e dåkker så jævli innestængt i dåkkers egen dritt – ingen av de reelle probleman folk faktisk må forholde sæ til – ka e det vi snakke om hær egentlig? vi hæng ut og vi snakke bare om piss; det samme pisset kvær gang; det samme sinnet, den samme apatien, det

samme hatet for ka enn som e inderlig, de samme fuckings ordan ... det betyr ingenting! Dåkker e feig, kjedeli og bortskjemt.

Birte:

ouch ...

Du:

det e jo bare *ikke* sant. Koffer sir du det?

Daniel:

det e væl lætt å si da.

Du:

ka e det du vil ha fra mæ?

Æ:

du? Æ vet ikke ...

Du:

skal æ bare holde kjeft? Skal ingen si nokka til dæ;

ska vi være vænnan dine og aldri si ifra når vi ser nokka som e skadelig forr dæ?

Birte:

Maien, no drit vi bare i det, ekke vits ...

Du:

ka? Skal æ bare se på liksom ...

Æ:

ka da?

Du:

æ blir irritert fordi du late som at du ikke ser det; du sug til dæ det tunge og vanskelige hos andre rundt dæ – det som andre driv å bær på – du tar på dæ dritten dæmmes også *tar* du den. Ka me dine egne ting?

Æ:

næi, det hær får dåkker holde på me uten mæ.

Du:

kæm e du Mikael? Ka vil du me livet ditt, ka har du løst å oppnå – ka drømme du om, Mikael, koffer snakke du aldri om det?

*(Æ snur sæ mot **Du**.)*

ka ælske du, ka irritere dæ – anna enn oss – ka får dæ tel å flire hæmningslaust? Kan du svare mæ på det please ...

Daniel:

bli no litt. Sola går ned om ikke så længe – bli fræm til da.

(Æ blir ståanes.)

Birte:

æ har venta længe på at det sku bli lyst no, endelig.

Du:

det kunne vært varmere

Birte:

men, vi veit no kor vi bor.

Du:

ikke at æ vælgte det akkurat ...

Birte:

æ hate når det blir forr varmt, det e faktisk det verste ...

Du:

kæm i alle daga ville valgt å bo hær liksom.

Birte:

... man kan kle på sæ, men det e *verre* andre veien.

Blir det for varmt så får æ oppriktig '*sjukdommen*' og æ dør!

Du:

og det vil vi jo ikke ...

Birte:

næi?

Du:

næi ... næi det vil vi jo ikke i det hele tatt ...

Birte:

dæm som vil bo hær-

Du:

... som ikke inkludere mæ ...

Birte:

det e folk som faktisk ønske å bo hær-

Du:

ja æ e ikke en av dæm.

Birte:

... kan du slutte å avbr-

Du:

ingen andre enn inngrodde bondeknøla uten dybde og overhodet nokka interessant å komme me, som ikke takle-

Birte:

KOFFER DRAR DU IKKE DA?

så slæpp du å snakke om det hele tida.

Ingen som tvinge dæ.

(det blir stille.)

Daniel:

æ går og spør han en gang til.

Birte:

ja æ blir me.

***(Daniel** og **Birte** går for å hente **Den unge pappaen**.)*

Du:

går det bra?

Æ:

.

Du:

det e bare fordi æ bryr mæ om dæ. *vi* bryr oss om dæ.

Æ:

det blir bare så mye snakk.

Vi snakke bare, det skjer aldri noen ting,

vi bare snakke om ka vi vil gjøre.

Du:

har ikke du nåenting du vil?

Æ:

æ bare foretrækk å gjøre dæm

– ikke snakke for mye om det, for da skjer det aldri.

Du:

hvis du ikke sir det til nåen da e det jo ingen som vet

og kan hjelpe dæ for at det skal bli mulig.

Æ:

ka kan æ gjøre, for å gjøre drømman dine virkelig – helt ærlig?

(En liten pause før)

Du:

plutseli dukke det opp nokka. Du skakke måtte klare alt sjøl vet du.

Æ:

ka e greia me storebrorn til Daniel?

Du:

har du sedd han ...

Æ:

længe sia, men sist gang så han ikke bra ut.

Du:

han e blidd svær.

Æ:

næi?

Du:

virkelig. Du får se. Koffer så han ikke bra ut?

Æ:

han har jo alltid slitt me litt greier.

Du:

ka da?

Æ:

han har jo vært blanda inn i mye *stoff* og sånn.

Du:

å, shitt. Det visste æ ikke

Æ:

Daniel prata mye om det før, også slutta han bare å prate om det. No e han plutseli tidenes fyr bare fordi han har flytta tilbake i nabolage og fådd sæ unge

Du:

han savna vel brorn sin da.

Æ:

e alt bare tilgitt da? fordi man kommer tilbake, skal alt før bli glæmt?

Du:

Næida

Æ:

Han pleide å leke me oss da vi va yngre, men mora hannes sa alltid at han va så vanskelig – ingen trudde på han liksom, også begynte leken å gå over til at han holdt på å banke ihjæl lillebrorn sin.

(En pause)

Du:

Har du nåengang veldig virkelige drømma?

Æ:

ja.

Du:

huske du dæm ætterpå?

Æ:

ikke alt.

Du:

ka du drømme om da?

Æ:

mange ting,

mamma,

Daniel,

du, om fræmtida.

Du:

du drømme om *mæ*?

Æ:

Ikke ...

Du:

ka du drømme om mæ førr?

Æ:

.

Du:

ser du nokka fint når du drømme?

Æ:

næi. Eller det e fint, men også bare trist liksom.

Du:

kanskje du træng å komme dæ ut mere, oppleve ting, ikke bare i drømman dine.

Æ:

koffer ska æ det?

Du:

det e jo hær ute det skjer.

Æ:

en ting æ drømme, men som liksom blir me mæ ut i dagen – detta går liksom igjæn i alt æ drømme: e at *æ* e *mæ*, uansett om æ *vil* det eller ikke, så e det for alltid sånn – æ miste ting, folk, steda, dæm blir borte og landskap forandre sæ og æ står foran nokka nytt, og fræmmed som æ ikke kjenne igjæn – som om æ skulle vært nåen andre enn den æ e, men æ e jo ikke det ... æ e den samme, alltid ...

Du:

ja? Også ...

Æ:

æ vet ikke om æ vil ha det sånn.

Du:

du har ikke nokka valg.

Æ:

... om æ vil være mæ sjøl for alltid.

(Stillhet.)

DET FØRSTE KASTET

*(**Daniel** og **Birte** kommer gåanes sammen me **Den unge pappaen**.)*

Den:

Har dåkker fortalt han?

Æ:

.

Daniel:

Næ, han blir å skjønne det

Du:

Gratulere me å bli pappa

Den:

Ja!

Du:

Du skal være me, ikke sant?

Æ:

Ka da

Du:

På kastet – Den unge pappaen kaste dæ så høyt opp i himmeln som han klare.

Daniel:

Du bør tæste det ut

Æ:

Kæm som tar dæ imot?

(liten pause)

Den:

Daniel:

Tar dæ imot?

Du:

Den tar oss imot

Den:

Ja, vi får se

Birte:

ka me mæ da?

Den:

dæ? må æ heller passe på så æ får dæ tebake igjæn, at du ikke flyg av gårde, eller sætt dæ fast i himmeln

Birte:

Æ håpe heller du tar *i* alt du klare.

Daniel:

sola e hær fortsatt dåkker, og den e ætter ti no ...

Du:

Mikael, plis

Æ:

Koffer, Maien?

Du:

Fordi æ ikke vet ka som vil skje

Æ:

Detta e farlig du vet det

Den:

Du kan brække kvært eneste bein i kroppen din

Birte:

Livet e farlig

Du:

Har ikke du drømt om å gjøre nokka helt sykt

Æ:

E du ikke redd?

Du:

Jo. Bli me

Den:

Ikke la ho sjæfe dæ rundt

Du:

Hæ

Den:

Stå på ditt – om du ombestæmme dæ så får det komme fra dæ sjøl

Du:

Ka e probleme ditt

Daniel:

Det går fint, Maien

Du:

næi se på mæ: ka e probleme ditt – svar mæ skikkeli.

Birte:

slutt Maien

Den:

aha æ skjønne, du e sikkert vant til at folk gjør det ja

Birte:

la han no være, du træng ikke alltid å lage en greie ut av alt

Den:

ka e greia di?

Du:

e det kult å være voksen eller? Æ har hørt at det faktisk e jævla kult du kan gjøre som du vil hele tida

Den:

kæm som har fortalt dæ at når du snakke betyr det mer enn alle andre

Du:

...

Den:

e du ikke redd for å gå orntli på tryne den gangen nåen faktisk gir dæ litt motgang?

Du:

æ blir å ha utfordringe som man bare må takle i sin tur og-

Den:

fuck det høflig korrekte kjæledyraktig veslevoksne pisse ditt – ane du kor ondt det kommer til å gjøre?

Du:

dramatisk *den lille pappaen* sku være ... æ vil bare ut å oppleve ting. Æ ekke lagd forr å være hær liksom

Den:

tørr å ta i det, ikke vær en tenåring. Det e en grunn til at de fleste blir væranes hær

Du:

de fleste e ordinær, kjedeli

Den:

... men det e ikke du?

Du:

æ vil ting.

Den:

til forskjell fra alle andre?

Du:

ja. Næida. Men æ-

Den:

det e ingenting som gjør dæ spesiell. Hvis æ va en du møtte – ikke mæ – men en som mæ – et parallelt univers på et universitet, på en kafé, i en studentbar, på en nattklubb

Du:

æ ville væl ikke hadd nokka å gjøre me en som dæ

Den:

men lat som at du ikke kjenne mæ

Du:

æ ville væl ...

Den:

kom igjæn

Du:

æ ville væl sedd på dæ

Den:

sånn som man ser på folk – helt vanlig – e du flink til å bli kjent me folk du ikke kjenne? Det e du sikkert

Du:

du ville lagt merke til mæ

Den:

ja, kanskje, men det e liksom hundrevis av andre jente hær akkurat sånn som dæ

Du:

æ ville gådd opp å snakka me dæ

Den:

ka du ska si?

Du:

du kan jo si nokka

Den:

du kom opp te mæ, ska du ikke si nokka? Jævlig rart hvis du ikke ska si nokka – kom igjæn, si nokka, bare si nokka

Du:

læs du bøker? Vi kan snakke litt om bøker

Den:

koffer skal æ høre på ka du mene om bøker, musikk, politikk, whatever – æ kjenne dæ ikke engang

Du:

du e nysgjerrig

Den:

næi. *Du* e nysgjærri – æ e ikke nysgjærri – æ kjede mæ; kvær dag domineres av andre folk som fortæll mæ ka æ skal gjøre – æ ekke nysgjærri, æ kjede driten av mæ, æ e sint og æ ser ætter en distraksjon. Og før du sir det – bør æ informere om at æ ikke vil bli hjulpe eller redda – æ e hær i denna altfor store byen, som alle andre, fordi det e det stedet æ i det minste kan takle å være rundt folk – kor æ slæpp å se de samme stygge trynan på dæm, kor æ kan forsvinne iblant mængden og bli mæst mulig borte forr mæ sjøl. Ka du skal fortælle mæ om værden?

Du:

æ trur æ har ombestemt mæ, vil ikke snakke me dæ likavæl ...

Den:

men det va du som kom opp til mæ

Æ:

ka trur *du* da?

Du:

herregud

Den:

æ ser på kroppen din for eksempel, og tænke at æ kan distrahere mæ ifra alt det andre. *Æ* kan leke me dæ forr ei stund, fram til det blir forr ondt forr dæ, for æ kommer til å gjøre ka æ vil imellomtida, og da kommer det til å bli forr ondt forr dæ, du kommer ikke til å vite ka du skal gjøre, det kommer til å blir forr komplisert forr mæ å ha nokka me dæ å gjøre til slutt – også må æ spytte dæ ut igjæn på andre sida, og da vil du være aleina, helt fuckings aleina i en by som ikke kjenne dæ, som ikke ænse at du i det hele tatt eksistere.

Du:

har du tadd heroin før?

Daniel:

Maien.

Den:

ja, det har æ.

Du:

kordan va det?

Den:

det beste æ nåensinne har tadd.

Du:

seriøst?

Æ:

katti tok du det?

Den:

da æ va fjorten

(Det blir stille)

Daniel:

men okay, skal vi ...?

Den:

ja, e dåkker klar?

Birte:

Mæ?

Den:

mhm

Birte:

vil du kaste mæ først?

Den:

minste først

Birte:

ka om æ ikke kommer ned igjæn

Den:

æ ska stå hær, klar og vente på dæ

Daniel:

gå no bare

Birte:

okay

Den:

e du klar?

Birte:

ikke slæpp

Æ:

men han må jo det, ikke sant, han kaste ho høyt opp imot himmeln, ho fyk over træran, over hustak – så høyt at måsen må flytte på sæ. Ho forsvinn på et blunk bakom skyan

Du:

ja æ ser det

Den:

okay, næste – Daniel?

Daniel:

hæ

Den:

kom igjæn

Daniel:

du ska væl vente til ho kommer ned igjæn

Du:

Æ vil også kastes

Den:

okay

Æ:

e du sikker

Du:

ja

Den:

har du grep

Du:

ja, har du?

Æ:

Maien ekke mindre men ho kastes og flyg længere enn ho Birte, høyere, altfor langt – til ho blir borte, forsvinn, ho også – æ lure på kor ho skal hen ...

Den:

okay Daniel

Daniel:

æ e klar.

Vi sees, Mikael

Æ:

ja.

Daniel kastes av storebroren sin, flyg, han også opp i skyan, blir borte.

Men, ska dæm ikke komme ned igjæn, hæ?

Den:

Vi får se

Æ:

.

Den:

Du stirre fortsatt hæ

Æ:

Ka som e dær oppe

Den:

Koffer spør du

Æ:

Den:

Det e ingen andre enn oss hær, du må snakke forr dæ sjøl

Æ:

Æ huske dæ fra vi va liten

Den:

Åja?

Æ:

Æ va på besøk hos han Daniel

Den:

Din tur no

Æ:

Næi æ vil ikke

Den:

Ka me vænnan dine

Æ:

Dæm kommer jo ned igjæn

Den:

Æ huske dæ også – det va du som aldri sa nåenting

Æ:

Den:

Bor du fortsatt lamme mora di?

Æ:

Ja

Den:

Og du føle du må passe på ho

Æ:

Den:

Det e ditt liv – ka vil du gjøre me det?

Æ:

den unge pappaen, storebrorn, det voldelige barnet – han går ned på kne, brer arman sine rundt mæ – mens han ser mæ inn i øyan – det e vått dær inne i øyan hannes – æ hadde ikke sett det før no – han slår lillebrorn sin igjæn og igjæn bakom øyan sine. *Æ* kjenne gensern hannes klæmmes mellom oss, bicepshodet trøkkes inn mot skuldra mi – æ ser forr mæ at han e pappaen min og at han holder mæ – i grepet dær finnes det en muskel helt innerst, som aldri, aldri vil gje slæpp.

Han ber mæ lægge hendern oppå skuldran hannes, også plante han føttern til jorda – de svære nævvan hannes fæste take kring ribbeinan mine og bakom hannes eiga kroppsvækt får æ tak'i starten på en himmel.

Æ ser ned på skyggen som blir mindre inn i øyan hannes – han som lar mæ fare, ska han ikke se bort snart, ska han ikke gå sin vei?

SHAG THE SKY

Birte:

Drømme vi no?

Daniel:

Vi kan sjække det

Birte:

Om vi e våken eller e i drømmen?

Daniel:

Ja. Det fins alltid en måte man kan sjække om man drømme eller ikke

Birte:

Kordan da

Daniel:

Hær snakke dæm et anna språk, spør mæ kordan det går, men før æ rækk å svare e dæm gådd forbi. Alle guttan hær skal barbere sæ på hodet
æ røyke hasj, drikk øl, whiskey og tequila før en tredjeåring på universitetet barbere a'mæ håre mens alle på fæsten sitt rundt og ser på.
Ætterpå løfte dæm mæ opp, en masse av dæm, æ ligg oppå en masse av hender og arma strækt over hodan – dæm begynne å rope SHAG. THE. SKY. i kor, dæm kaste mæ opp imot den evige lufta som om ho e ei sjenert jenta æ må kysse fordi æ aldri har blidd kyssa før. Dæm tar mæ imot og kaste mæ tebake – SHAG. THE. SKY. – og æ stirre opp imot den svarte himmern,
stjærnan blikke tomt tebake te mæ, hær, på et helt anna sted i verden,
i villse, mot evigheta
SHAG. THE. SKY,
SHAG. THE. SKY,
SHAG. THE. SKY

Birte: Daniel

Daniel:

Ja?

Birte:

Kor blei du av?

Daniel:

Prøv å slå av lysbrytern i det du mistenke e en drøm – om lyset fortsatt e på ætter du har slådd den av så drømme du fræmdeles

Birte:

Næi.

Daniel:

.

Birte:

Næi?

Daniel:

.

Birte:

Næi ...

Daniel:

æ ska pule himmern og male mæ sjøl ætterpå, detta blanke lærrette.

Det går bra. Det går bra.

Å være dum og teit,

Æ kan være, ja, kæm vil du æ skal være?

tilgjængeli

Æ tar alt inn

Men

Ja

Æ e jo ikke

Om vi ska være helt ærlig no, så e æ jo ikke

Sånn ...

Æ e jo ikke dum

detta ekke gøy mere – kan vi?

Kan vi stoppe!

Si 'CUT'!

Okay tusen takk ...

(pause)

æ male mæ sjøl i svart, står hær, pule himmern og alt som kommer ut e svart maling.

Okay men bare gjør nokka,

ja, som om du e vanlig, strækk kinnan ut til kvær si side og hæve øyenbrynan, ler, flire og ler – ka om æ ikke har nåenting – ka om æ ikke e den tingen

How are u

Good thanks

And u ...

I'm nothing

And alone

I'm nothing

I'm alone

(en længere pause. ***Den unge pappaen*** *kommer inn.)*

Den:

Ka feile det dæ

(Daniel *skvætt plutselig tel av bevægelsen* ***Den unge pappaen*** *gjør for å stryke handa over hodet sitt, uten at nåen av dæm gjør nokka mere ut av det.)*

Den:

Æ trur vi sir god natt no.

Birte:

Ja

Den:

(til ***Birte****)* har du lyst til å bli me?

Birte:

Å lægge ungen?

Den:

Ja, du kan sove over.

Birte:

Æ vet ikke

Den:

Ei jenta skakke måtte såve på sofaen

Daniel:

Måtte ikke du hjem?

Birte:

Æ blir gjerne hær litt

Daniel?

Daniel:

atten daga og ni tima og sola e fortsatt oppe – ska den nåensinne gå ned? Og den prøve å si mæ nokka. Ute e ingen menneska – æ går ut mens det ikke e nåen menneska, og går – herregud det e så godt å gå, deilig å gå, å gå uten og stoppe hæ? Løpe som at ingenting anna finnes – bare løpinga og stegan og pusten og mæ – fortere hæ! Æ kan fortere se kor fort det kan gå næstn så æ ikke berøre bakken, som at æ kan fly.

æ kommer fram til en åker æ ikke har sedd før, men det e en stor og fin åker, æ bestemme mæ førr at detta e potetåkern til han pappa, til faren min, som æ aldri har møtt - i potetåkern til han pappa står æ og leite ætter kroppsdelan æ kasta fra mæ, øyan mine e hær et sted – dæm plukka ho ut dær innpå rommet hans og ville ikke si kor ho la dæm.

Vi reiv av den høyre armen min sammen, forr å bevise kjærlighet e større, enn alle voksenord vi nåensinne kjæm til å trænge.

Nu blør det bare – blør og blør – pappa, det blir blopotet!

Kor enn æ går så kvile øyan hennes på nåen andre, det står et fjæs å smile, på alle meldinge æ ser forr mæ og sende. Æ finn ei flænge inni all jordmoll – muskla og nærva flætta om kværandre hardt som ei knytta næve, den pulsere i handa mi, dunke – så mækti, og stærk – at æ må sætte igang no å rive detta ifra kværandre. Æ må ødelægge den før den gjør mere skade.

Birte:

Æ mene det æ sir – vi går ut te plæn ætterpå

Daniel:

Det går fint

Birte:

æ mene det

Daniel:

Ikke gjør det dær

Birte:

Ka da

Daniel:

Vi blir jo ikke å gjøre det

Birte:

Koffer sir du det

Daniel:

Fordi æ e ikke hær, ikke egentli, æ ligg i en åker, spredd ut i alle mine kroppsdela, mens du e hær, me han.

Du:

Logge du på?

Æ:

*Æ*tter jobb bare

Du:

Ok, det blir-

Æ:

Ka

Du:

Litt seint kanskje

Æ:

Blir det?

Du:

Må opp tidlig

Æ:

Heia

Du:

Dær e du.

(pause)

Når du sir hade, kan du bare late som at du lægg på,

Kanskje æ får se ansikte ditt når æ våkne igjæn ...

Æ:

Ber du mæ om å virtuelt sove over?

Du:

Ikke bli innbilsk no

Constance:

Alle de andre barnan hær kjenne kværandre fra før

Maien:

Æ gjør ikke det

Constance:

Kjenne du ingen hær?

Maien:

Æ kjenne ikke dæ

***Æ*:**

Maien?

Constance:

Æ hete Connie

***Æ*:**

E du dær?

Maien:

Du må slutte å se på mæ sånn, Connie

Constance:

Koffer da?

***Æ*:**

Hallo? Maien

Du:

Sorry sorry, æ må ha sovna av

***Æ*:**

Det går fint

Du:

Det går alltid *fint* me dæ, Mikael.

(liten pause)

Constance:

Har du lyst til å gå ut en tur?

Du:

Æ e litt full

Æ:

Æ merke det

Du:

Sorry, igjæn

Constance:

E du me *nuh*?

Du:

Du ser trist ut

Æ:

Æ ekke trist

Du:

Sikker?

Constance:

Burde vi spørre de andre først?

Æ:

Du e litt langt unna bare, du e, liksom den eneste æ har å snakke me om dagen ...

Du:

Mikael?

E du dær

Æ:

Du har ikke fådd me dæ ka som e skjedd?

Maien:

Næi ka

Æ:

At han Daniel har vært i ei ulykka

Maien:

Oi. Næi? Går det bra me han

Æ:

Æ vet ikke

Maien:

Det ekke han det har vært om på-

Æ:

-jo

Maien:

Hæ??

Æ:

Det e han.

Maien:

«gutt (17) funnet kritisk skadd i åker.»

Æ:

Han e på sykehuset no

Maien:

Vet du nokka mer?

Æ:

næi

Den:

Vil du ha nokka fra kjøkkene kjære?

Birte:

Nei takk

Den:

E det litt kaldt hær – ska æ ta å skru opp varmen?

Birte:

Ikke for min del

Den:

Okay

Birte:

æ elske dæ

Den:

takk

Birte:

Du gjør så mye du

Den:

Så længe du har det bra

Birte:

Kæm sku trudd at vi sku få det sånn hær, oss tre

Den:

Ikke sant

Birte:

Kjæresten min

Den:

Birte:

Æ har aldri vært

sånn

sammen me nåen før, har du?

Den:

ka du sa fornokka no

Birte:

næi, glæm det

Den:

vi e ikke sammen, hvis det e det du trur

Birte:

hæ

Den:

du trudde faktisk at

Birte:

næi

Den:

jo, æ ser det jo på dæ me en gang – du trudde vi va kjæresta ...

Birte:

æ trudde ikke det

Den:

koffer sku æ ha løst på en kjæreste som e så mye yngre enn mæ

Birte:

Den:

men helt ærlig æ må spørre: ka e det me dæ som e så spesielt?

(stillhet)

at æ sku villa ...

svar mæ.

Birte:

æ har bare gjort alt du har bedd mæ om

*(En gråt sprækk opp i krybba hos **ungen**)*

Den

høre du

Birte

Ja

Den

Tar du han

Birte

Næi

Den

Han kommer te å bynne å skrike hvis du ikke tar han

Birte

Kan ikke du ta han

Den:

Æ orke ikke å høre på at den skal bynne å skrike sånn igjæn, æ bare orke det ikke

Birte

Den

Hold kjæften på dæ nu

Birte

Hæ

Den

Hold kjæft bare hold kjæft din fitte du vet ikke ka du snakke om

Birte

Ka har æ gjort

Den

Æ bare takle ikke den dær gnellinga

*(Til **ungen**)*

Hysj me sæ

Birte

Du bør sikkert ta han opp

Den

*(Også til **ungen**)*

Kan du holde kjæft

Birte

Næi ...

Den

Næi sku kanskje ikke sagt – du blir så – blir bare værre

Birte

Den

*(til **ungen**)*

Okay, hey

(dytte i krybba)

Stopp, det e nok nu

Birte

Æ kan sikkert-

Den

Næinæi-

*(Til **ungen**)*

hey du stoppe ikke hæ

Birte

Ka du vil at æ skal gjøre

Den

Ikke bare stå dær og se sånn på mæ

Birte

Den

Du spørr forr mye

Sir forr mye

*(til **ungen**)*

Ikke sant du vil ha mæ, og du like dæ hær

Birte

Skal æ ta-

Den

Næi!

Birte

Æ blir skræmt når du blir sånn hær

Den

*(til **ungen**)*

Blir behandla som prins blir du jo

Birte

Den

Han træng oss

*(Til **ungen**)*

Gjør du ikke – ti stille sa æ te dæ

Birte

Kan du slutte vær så snill

Den

*(fortsatt til **ungen**)*

Eller vil du fære å bo hos nåen andre,

Blir du lykkeli av det?

e æ ikke god nok forr dæ

Birte

du går forr langt

Den

Vil du ta han

Birte

Ja æ kan ta han, kom an

Den

*(til **ungen**)*

Vil du det

Ska du få ho mamma

Vil du det

(han røske tak i krybba som ungen ligg i)

Birte:

Næi herregud slutt

Den:

Få en orntli pappa og en orntli mamma?

... ti stilt me dæ no har æ sagt

(me armen længere nede i krybba, gir han ungen en fik me flathanda)

Birte:

Du, gje dæ no plis, du går forr langt

Den:

E æ ikke god nok forr dæ – hæ?

(sende et slag me knyttnæven som forsvinn nedi krybba)

Birte:

NÆI

(sende et til, det e hardere no – igjæn)

Birte:

STOPP!!

*(**Birte** plassere sæ sjøl imella **Den unge pappaen** og **ungen**.)*

Den:

Gi mæ ei unnskyldning til ...

Birte:

Hut dæ vækk

Den:

Ei unnskyldning

Birte

Slutt!!

*(**Den unge pappaen** hæve og sænke armen sin me brutal og økanes kraft – imot **Birte** som no skjerme krybba me ryggen sin – igjæn, igjæn og igjæn til motstanden i slaget mot Birte sin kropp svikte og ho bare ligg dær.)*

Den

Sånn ...

stille.

Vil du fortsatt ta han me dæ?

... Du kan ta han ...

Birte

KA HAR DU GJORT

Den

Det går sikkert fint

*(**Den unge pappaen** skal til å hjelpe ho opp)*

Birte

E du helt fette syk i hodet ditt – fjærn dæ fra mæ

Den

Forr et dumt spørsmål egentlig

Birte

Hæ

Den

Om æ e syk i hodet mitt

Mathea:

Kæm av dæm e det?

Constance:

Daniel

Mathea:

ka e historia dær?

Constance:

dæm fant han i en random åker, langt ute på landet – rusa og naken – i psykose hadde han reve av sine egne kroppsdela ... tænk det – lå sånn spredt utover

Mathea:

Shitt

Constance:

Man skakke le liksom

Mathea:

Nei

Constance:

Men man ser det forr sæ

Mathea:

Nei man skakke le

Constance:

Det e jo alvorlig

Mathea:

Han syns bra synd på sæ sjøl da

Constance:

Ikke si det

Mathea:

Træng vi egentlig flere menn som går rundt i verden og synes synd på sæ sjøl?

Constance:

Næi slutt

Mathea:

Ligge dær me den lille tissen sin under himmeln på en bondgård

Constance:

Skål!

Du:

Mikael?

Æ:

Hei Maien

Du:

E det sant at du e hær

Æ:

Ja

Daniel:

Mikael

Æ:

Daniel:

Hallo

Æ:

Daniel:

Ja?

Ska du ikke si hei

Æ:

Ka du gjør hær

Daniel:

æ blei invitert – ka du

Æ:

æ trudde det bare va mæ

(det blir stille.)

Maien:

du må hilse på vænnan mine

Constance:

Constance

Mathea:

Mathea

Æ:

kanskje vi kan snakke litt sammen bare oss to først

Maien:

ja men det må vente litt

Æ:

koffer det?

Maien:

Mikael og æ vokste opp ilag, vi kommer fra samme nabolag

Daniel:

Æ va også dær

Maien:

Ja Daniel også

Daniel:

Bor dåkker hær sammen

Mathea:

Ja

Constance:

Vi gjør det

***Æ*:**

Kordan kjenne dåkker kværandre

Mathea:

Maien og æ studere sammen.

Mens Connie

Constance:

Ja – Maien kordan kjenne vi kværandre

Maien:

Vi møttes

Constance:

Du kjente ingen på en fest

Maien:

***Æ*:**

Og dåkker e

Maien:

Vænna

Constance:

Vænna ja

(Æ går, ut mot gangen igjæn)

Daniel:

Skal du ikke si kor pen æ ser ut

Æ:

Tænkte æ sku unngå det temaet dær

Daniel:

Synd

Æ:

Æ visste det ikke

Daniel:

Ka da

Æ:

Æ visste ikke at du hadde det så ondt

Daniel:

Næi

Æ:

Æ så dæ jo få bank av han da vi va liten, men æ-

Daniel:

Ka har det å si liksom, du bryr dæ jo ikke

Æ:

Hæ

Daniel:

Æ kjenne dæ jo kis

Æ:

Det e klart æ bryr mæ

Daniel:

Kordan ska du uansett forstå kordan æ har hadd det

Æ:

Ka mene du, æ har jo mora mi, æ vet jo

Daniel:

Du bryr dæ om dæ sjøl – kanskje mordi – men ikke egentli

Æ:

Kafaen

Daniel:

Kis æ kjenne dæ – huske dæ fra vi va små – vurdere og overveie ka du skal gjøre i enkvær situasjon og så sir du det dær – sukke og sir– det ekke så enkelt

Æ:

Okay?

Daniel:

E du fortsatt på det stedet hær?

Æ:

Æ, æ vet ikke ka du snakke om

Daniel:

Redd for å gjøre feil, knuses, tryne, falle fra kværandre og bli borte forr dæ sjøl – det e helt jævlig men det e også det detta livet e

Æ:

Æ vet det

Daniel:

Næi du vet det ikke Mikael æ ser det forfaen på dæ – hær hos ho Maien me hua i handa

Æ:

Okay Daniel

Daniel:

Dæm står dær borte å ler av mæ no fordi æ ser ut som en freak – men nåen ganga så gjør det så ondt at du ikke ser nåen anna utvei enn å ta dæ sjøl ifra kværandre bit for bit – det e grisate, ondt, nedverdiganes og trasi, men æ trængte å kjenne at æ va i live ...

(det blir stille.)

Constance:

Hørte du om den faren som slo ihjæl et spedbarn nylig?

Daniel:

Mathea:

Hæ – næi?

Daniel:

Constance:

Det e storebrorn hannes

Du:

Så det e sant – det va dæm?

Daniel:

... ja

Mathea:

Vi bare hørte om det – det e jo helt sinnsykt

Constance:

«Mann (18) drepte spedbarn, ung kvinne hardt skadet i en boligblokk på nordøya»

Du:

Koffer har du ikke sagt nokka?

Daniel:

Ka skulle æ ha sagt

Du:

Visste du det hær?

Æ:

næi

Du:

Han dræpte ungen sin

Constance:

Slo den ihjel

Mathea:

Fyfaen, at det går an liksom

Constance:

At det finnes sånne folk

Daniel:

E dåkker så overraska?

Du:

Ja?

Daniel:

Ka gjør man når det ikke finnes nåen utvei

Mathea:

Har det vært begravelse

Constance:

Kordan begrave man et spedbarn, e det kremering eller

Mathea:

Han sitt væl inne no

Constance:

Ja

Daniel:

Næi

Mathea:

Du kødde

Daniel:

dæm vet ikke kor han e,

ingen vet kor han e ...

Han forsvant bare

Mathea:

Men dæm leite ætter han?

Daniel:

Ja

Du:

Ho Birte da?

Daniel:

Det vet æ ikke

Æ:

Har du snakka me ho

Daniel:

næi

Du:

Men du e hær no ...?

Daniel:

(pause)

Constance:

Ka sir brordin til detta da

Mathea:

Han må ha vært helt gal

Du:

Det e jo brordin, håpe dæm finn han

Daniel:

æ håpe han kommer sæ langt vækk

Du:

Næi?

Daniel:

Ka

Maien:

Han burde jo være i fengsel

Constance:

Eller hænges ...

Daniel:

Koffer da

Constance:

Når du slår ihjæl et barn, som ikke kan forsvare sæ sjøl

Daniel:

Han e jo også et barn

Du:

Han e en voksen mann

Daniel:

Har du liksom glemt alt?

Du:

Næi

Æ:

Ska du forsvare han?

Daniel:

Ikke det han gjorde, men æ kan forsvare han

Constance:

Det e helt sykt å melde

Daniel:

Æ trur ikke han hadde *løst* å slå ihjæl sønn sin

Æ:

Huske du ikke kordan han va

Han banka dritten a'dæ hele oppveksten

Daniel:

Ikke snakk for mæ e du snill

Maien:

eller

kordan han utnytta ho Birte

Daniel:

Æ huske at ho ville bli igjæn dær da æ dro

Æ:

Koffer snakke du ikke me ho længer

Daniel:

Fordi ho ville bli hos han

Maien:

Kordan kan du forsvare han

Det e umenneskeli å gjøre nokka sånn

Daniel:

Hold kjæften på dæ,

ikke lat som at du e så jævla overraska

Constance:

Det holder

Daniel:

Og kæm i faen e du egentlig

Og du *(mot **Mathea**)*

Den eneste gjenværanes pappaen i nabolaget slo ihjæl ungen sin på fredag, og før det så va han bare en vanlig pappa

Ikke lat som at dåkker ikke huske, eller at dåkker ikke kommer ifra akkurat det samme nabolage dær.

Æ ekke kommet hit for å snakke om kor trist dettan e

Maien:

næi

Daniel:

Æ kom hit for å møte vænnan mine

Du:

Æ inviterte dæ for at du e vænn min

Daniel:

Dåkker e de eneste som kan forstå den dritten hær

Du:

Mikael?

Æ:

Næi ...

Daniel:

Ka gjør vi no liksom

Vi bare late som, på en fancy fest i den store byen

Me de nye vænnan dine, Maien ...

Så jævla hyggeli dæm e forresten

*(**Daniel** går ut av stua, høre døra til toalætte lukke sæ igjæn.)*

Constance:

Ja *sure,* bare gå du

Mathea:

Så mye aggresjon

(stillhet)

Maien:

Mikael nævnte nokka til mæ sist gang vi snakka

***Æ*:**

Ka da

Maien:

Nokka om han

***Æ*:**

Ja?

Maien:

Huske du

***Æ*:**

Ja ... storebrorn til Daniel va så sterk han kasta oss opp i lufta uten å ta oss imot ætterpå

Maien:

Ja

Constance:

hæ

Mathea:

Og dåkker gikk me på det

Æ:

Ja

Constance:

Det høres ikke ekte ut

Maien:

Æ huske det ikke sjøl men

Æ:

Du bynte også å krangle me han huske du

Maien:

Næi, va nættopp det æ sa

Æ:

Han va den eneste gjenværanes pappaen i nabolaget

Mathea:

Kor va de andre – kor va faren din?

Æ:

Dæm dro, ingen av dæm va dær

(forskjellige typa latter, både undertrykt, nervøst fra de andre ...)

Constance:

Ka skjedde ætterpå, liksom, ætter dåkker hadde blidd kasta

Æ:

Næi æ vet ikke – tvisten e væl at vi aldri kom ned igjæn

*(enda mer latter, spredt, **Mikael** og **Maien** ser på kværandre.)*

Æ:

Føles det verdt det

Du:

Ka da

Æ:

Detta – det blei kanskje ikke helt sånn som du hadde håpa på

Du:

Koffer sir du det

Æ:

Æ kjenne dæ

Maien:

Sikker på det?

Æ:

Ja

Du:

Enn du da, føles det verdt det forr dæ

(***Constance*** *drar* ***Maien*** *til side, lægg hendern om fjæset og råkline me ho foran Æ.)*

Æ:

Æ, liksom, æ tænkte på- eller, æ vet ikke ...

Du:

Ka

Æ:

Sist gang vi snakka ... de samtalan vi pleide å ha – æ snakke ikke me nåen andre på samme måten

Du:

Næi?

Æ:

Har ikke du tænkt på oss sia sist

Maien:

Koffer kom du hit, Mikael?

Æ:

Æ, æ savne dæ

Maien:

Slutt

Æ:

Ka du mene slutt – æ sir til dæ-

Maien:

Du kjenne mæ ikke

Æ:

Æ kjenne dæ

Maien:

Næi, du kjenne en idé av mæ – en versjon du har laga av ei fjorten år gammel pia du vokste opp sammens me

Æ:

Næi æ trur ikke det

Maien:

Trur du ikke æ har tænkt på dæ og trur du ikke æ har ønska og håpa du sku komme ætter – hele tida snakke du om at æ fór, og hinte til at æ e så langt unna – katti ska du komme ætter! Ikke tru at æ ikke har drømt om det dær Mikael – om et oss to, æ og du, men det e længe sia og det e borte no.

Du e den eldste vænn min – ikke kom til mæ no – ætter alt sammen, me detta.

Æ:

Æ trudde bare-

Maien:

Æ vet

Æ:

Unnskyld

Maien:

Ikke si det.

(pause)

Æ skal gå til vænnan mine, men vi snakkes?

Æ:

Maien:

Ikke våg å gå hæffra uten å si ha det først.

Æ:

Æ har kun navnet hennes, æ holder det i handa mi og skal til å gjøre som ho sa – si ifra før æ går, men æ slæpp det, lar det bli igjæn dær på golve i stua, går ut i gangen, trør på skoan og lar døra ta me sæ lyden dær innefra og sluke den.

ASFALT.

Den:

Mikael

Æ:

Den:

du huske mæ ikke

Æ:

jo

Den:

Det e hær det stoppe forr dæ no.

Æ:

æ kommer til å gå no

Den:

Du har sedd mæ komme har du ikke?

Æ:

ikke fuck me mæ

Den:

du vet det – hvis du tænke dæ godt om, e helt ærlig – så vet du godt at under alt det andre, alt sammen du driv å late som blant andre; under alle de versjonan av dæ sjøl så har du alltid sedd ætter mæ

Æ:

har æ ikke nokka æ sku ha sagt

Den:

det funke ikke sånn

Æ:

ka me de andre – ka me vænnan mine

Den:

dæm blir ikke å merke nokka

Æ:

såklart vil dæm det

Den:

ingen vil få vite nokka om detta, forr dæm – forr ho Maien – blir den samtaln, dåkkers siste før du forsvinn, aldri å ta kontakt me ho igjæn; kanskje vil ho prøve igjæn og igjæn, men ætterkvært så vil dæm gje opp, også vil ho glæmme dæ

Æ:

mens æ?

Den:

æ har ordna me et hjem forr dæ, et rom kor du skal være

Æ:

koffer mæ

Den:

forr et dumt spørsmål

Æ:

fortæll mæ det likevæl

Den:

Som æ sa du har alltid sedd ætter en vei ut

Æ:

men det betyr jo ikke at æ har ønska det

Den:

ka har du ellers ønska dæ

Æ:

æ ville jo bare finne ho, og at det sku bli oss

Den:

Trur du på det sjøl

Æ:

og ka me ho mamma – ho blir å merke nokka

Den:

ho e også hær

Æ:

hæ

Den:

kordan trur du ellers at ho hold sæ i live når du ikke e dær?

Æve

Æ:

Mamma?

E du dær ...

(pause)

Æ drømte nokka

Æ drømte at æ klarte alt – sånn som du sa – at æ klarte det, alt sammen

Æ drømte at det kom barn før æ la mærke til det,

og at dæm aldri kom tilbake,

æ blei bare sittanes å vente.

Æ drømte at folk smilte me tanken på navnet mitt, og at æ satt uviten eller trøtt på anerkjennelse i ei skrivestue ved et sommerhus mot havet, omkransa av barn og alle som nåensinne hadde ælska mæ. Æ drømte at æ konstant dreiv å veide mæ sjøl i handa mi, aldri kom fræm til kæm æ skulle være, og endte opp me å ikke være nåen som helst i det hele tatt, bare konstant håpanes imot utsikta ifra næste sving, næste åskam, bak næste bygning og ka den skulle bringe mæ.

Æ drømte at æ e en som abonnere på klassekampen i førti år fra ei leilighet æ aldri forlate i parkgata. At æ blir grå og folkesky, at æ bær på vækta av skammen for min egen isolasjon. Æ drømme at ingen ser på mæ på gata når vi går forbi kværandre, at navne mitt blir en av de som pleide å bo i detta landet. Æ drømme at ingen huske at æ bor i parkgata, utenom klassekampen, og at en kvisat gutt me sommerjobb skal intervjue han som har abonnert trofast i førti år – værdens siste læser av

papirutgaven – må klatre opp verandaen for å se skjelætte mitt, sammen me surna melk og lukta av vått dyr i sofaen.

Æ drømte at æ aldri kom hjæm igjæn.
At æ kjente jordkloden slite mæ og familien min i to, mens æ forsøkte å leve et så annerledes liv enn mitt eget, som overhodet mulig.
Æ drømte at æ slutta å finne mæ sjøl i andres blikk, at æ kunne høre stæmmen din kor enn æ gikk. Æ drømte at sorgen fulgte etter mæ, i gatenavn som læses på fræmmedspråk.
Æ drømte at æ aldri så dæ igjæn. At æ stakk av me all den kjærligheta du hadde gidd mæ.

Æ drømte at du aldri fikk se mæ vokse opp.

Æ drømte at du slutta å fortælle mæ om fortida.
At live trøkke oss ned me jærnhand.
Æ drømte at æ skjønte at det ikke finnes nokka gud.
Mamma, æ drømte nokka, æ drømte at ingen dro, de nærmeste forlate oss ikke, æ drømte at du bestemte dæ for å bli væranes – i live – at æ fikk tel å beholde dæ i live – at alt du sa æ kunne klare, æ drømte at nokka annerledes enn det vi trudde kunne skje, faktisk blei mulig! At de vi savne kom tilbake igjæn, at vi smilte til dæm, vi to, og tok dæm varmt imot, æ drømte at vi va gla, at det va virkelig, at det kunne bli sånn, og æ fortsatte liksom å tru på det, æ bare fortsatte av en eller anna grunn så bare trudde æ på det, Mamma, mora mi, den lille jenta som e blidd så skrøpeli ...
Mamma
Si nokka

Svar.

Detta skjer ikke, ikke egentlig

Koffer blir *Den* så stille

Koffer ser *Den* på mæ sånn?

Dele blikket dens, langt dær inni blikket dens.

Æ dele blikket til ei måsa, som lægg hodet sitt på skakke, svæve på en bølge langt oppe i himmern – ser tebake på mæ.

Æ gripe ætter den, men når ikke – æ faller, dætt og kjenne isinga i beinet, som et sug og himmeltaket blir tel hustak, træblar blir tel bark og bark blir om tel stamma – stamma blir tel græss og bakken under græsse stoppe – knuse mine knær på plæn i nabolage.

Sola e i ferd me å gå ned.

(Æ reise sæ opp fra græsse, stille, aleina, ser sæ ikke om, men går, fort, spring, blir borte inn i huset dær kor mora hannes bor. Sola går ned i detta øyeblikket og det blir svart, helt mørkt på scena, i detta mellomrommet av tid ser vi ingenting, fræm til lysan ute i nabolage en gang skal slåes på igjæn.)